

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEWIS CARROLL
Alice în Țara Minunilor – Regis, 2007

© Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii REGIS
O.P. 55, C.P. 19, Sector 1, București.
Tel/Fax: 021.222.26.16; 0729.114.209; 0722.399.599.

LEWIS CARROLL
ALICE ADVENTURES IN WONDERLAND
JACKET LIBRARY

LEWIS CARROLL

ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR

Traducere de Eugen B. Marian
Ilustrații de Mabell Lucie Attwell

EDITURA REGIS

Cuprins

Prefață	4
Capitolul I – ÎN VIZUINA IEPURAȘULUI	6
Capitolul II – HELEȘTEUL LACRIMILOR	15
Capitolul III – O ÎNTRECERE ȘI O POVESTE CU COADĂ LUNGĂ.....	24
Capitolul IV – IEPURAȘUL TRIMITE UN BILEȚEL	33
Capitolul V – SFATURI DIN PARTEA UNEI OMIZI.....	43
Capitolul VI – PURCEL ȘI PIPER	52
Capitolul VII – UN CEAI ÎNTRE NEBUNI.....	63
Capitolul VIII – O PARTIDĂ DE CROCHET LA REGINĂ.....	73
Capitolul IX – POVESTEA FALSEI BROAȘTE TESTOASE.....	85
Capitolul X – CADRILUL HOMARIILOR	96
Capitolul XI – CINE A FURAT PRĂJITURILE.....	106
Capitolul XII – ALICE DEPUNE MĂRTURIE	116

CAPITOLUL I

ÎN VIZUINA IEPURAȘULUI

Alice începuse să se simtă foarte obosită tot stând pe bancă alături de sora sa fără să aibe nimic de făcut; de vreo două-trei ori își aruncase privirea în cartea pe care o citea sora ei, dar n-avea poze sau dialoguri în ea „și la ce folosește o carte fără poze și dialoguri?“, se gândi Alice.

Așa că se gândea (pe cât putea, fiindcă arșița zilei o făcea să se simtă foarte somnoroasă și moleșită) dacă plăcerea de a împleni o cunună de margarete merita osteneala de a se ridica să culeagă florile, când deodată un iepure Alb cu ochii trandafirii trecu în goană pe lângă ea.

Nu era nimic prea deosebit în asta: nici Alice nu socoti prea neobișnuit faptul de a-l auzi pe iepure spunându-și: „Oh, Doamne! Oh, Doamne! O să întârziil!“ (când se gândi mai bine, după aceea, îi trecu prin cap că ar fi trebuit să se mire de întâmplare, dar în clipa aceea totul păru-se că se poate de firesc); însă când iepurele scoase un ceas din buzunarul de la vestă, se uită la el și apoi se grăbi mai departe, Alice sări în picioare, căci îi veni în gând că nu mai văzuse niciodată un iepure cu buzunar la vestă sau cu un ceas pe care să-l scoată din buzunar, și arzând de curiozitate aleargă după el și ajunsese tocmai la timp ca să vadă cum iepurele se strecura într-o vizuină mare, aflată sub un tufiș.

Într-o clipită Alice dispăru după el în vizuină, fără să se întrebe deloc cum avea să iasă de acolo.

Vizuină mergea drept înainte ca un tunel, o bucată bună, apoi se scufunda brusc, atât de brusc încât Alice nici nu se putuse gândi să se oprească, și simți cum cade într-un fel de puț care părea să fie foarte adânc.

Ori puțul era foarte adânc, ori ea cădea foarte încet, fiindcă avea timp berechet – în vreme ce cădea – să se uite în jurul ei și să se întrebe ce o să i se întâmple. Mai întâi încearcă să se uite în jos, ca să-și dea seama încotro cădea, dar era prea întuneric ca să poată vedea ceva; apoi se uită la marginile puțului și observă că erau pline de rafturi cu cărți și de dulapuri; ici și colo zărea hărți și poze atârinate de cuiere. Luă, în trecere, un borcan de pe unul din rafturi; scria pe el DULCEAȚĂ DE PORTOCAL, dar – spre marea ei dezamăgire – era gol; nu a vrut să arunce borcanul, de teamă să nu ucidă pe cineva de jos, așa că izbuti să-l pună la loc pe alt raft, în timp ce cădea pe lângă el.

„Ei!“ se gândi Alice, „după o cădere ca asta o să mi se pară un fleac să mai alunec pe balustradă! Cât de curajoasă o să mă socotească acasă! Dar mai bine să nu le spun nimic, chiar dacă ar fi să cad de pe acoperișul casei!“ (ceea ce era foarte aproape de adevăr în clipa aceea).

Jos, jos, tot mai jos.

—Nu o să se mai sfârșească niciodată căderea? Mă întreb câți kilometri am făcut până acum? zise ea cu glas tare. Desigur că mă apropii de centrul pământului. Stai să vedem, cred că asta ar însemna șase mii de kilometri în jos, (fiindcă știți, Alice învățase câteva lucruri de felul acesta în lecțiile ei și deși prilejul nu era prea bun pentru a se făli cu ele, fiindcă nu avea pe nimeni să o audă, totuși era un exercițiu bun să repete mereu); da, cam asta trebuie să fie distanța dar, mă întreb atunci, la ce latitudine și longitudine am ajuns? (Alice habar n-avea ce înseamnă latitudinea și longitudinea, dar le socotea cuvinte pe care merita să le spună, fiindcă făceau impresie).

Apoi începu să gândească iar: „Mă întreb dacă o să cad drept prin pământ! Ce nostim ar fi să ies iar la lumină

printre oameni care merg cu capul în jos! Mi se pare că se¹ numesc Antipatici – de data asta era

mai curând bucuroasă că nu o asculta nimeni, fiindcă nu-i părea cuvântul potrivit – dar va trebui să-i întreb numele țării, știi. Vă rog, doamnă, asta e Noua Zeelandă sau Australia? Și încercă să facă o plecăciune în timp ce vorbea; închipuiți-vă să faci o plecăciune în timp ce cazii prin văzduh. Credeți că voi ați izbuti să faceți așa ceva? Și ce fetiță neștiutoare o să-și închipuie că sunt dacă o să-i întreb! Nu, mai bine să nu fac asta; poate că o să văd scris undeva cum se cheamă țara.

Jos, jos, tot mai jos. Nu era nimic altceva de făcut, așa că după câteva clipe Alice începu iar să vorbească:

—Cred că Dinah o să-mi ducă mult dorul la noapte! (Dinah era pisica). Sper că o să-și aducă cineva aminte să-i dea farfurioara ei cu lapte la ora ceaiului. Dinah, draga mea, aș dori foarte mult să fii aici cu mine! Mi-e teamă că nu sunt șoareci prin văzduh; dar ai putea să prinzi vreun liliac, și lilieci seamănă foarte mult cu șoarecii, știi. Dar mănâncă pisicile lilieci, mă întreb? În clipa aceea fetei începu să-i cam fie somn, și de aceea repeta întruna, aproape ca într-un vis: „Mănâncă pisicile lilieci?” „Mănâncă pisicile

¹ Alice vroia să spună cei de la Antipozi.

lilieci?“ și, din când în când „Mănâncă liliecii pisici?“, fiindcă, știți, deoarece nu putea răspunde la niciuna din cele două întrebări nu avea mare importanță cum întreba. Simțea că începe să ațipească și tocmai visa că mergea împreună cu Dinah și-i spunea cu sinceritate: „Haide, Dinah, spune-mi adevărul: ai mâncat vreodată un liliac?“. Când deodată, buf! buf! Se rostogoli peste o grămadă de crengi și de frunze uscate, și căderea se sfârși.

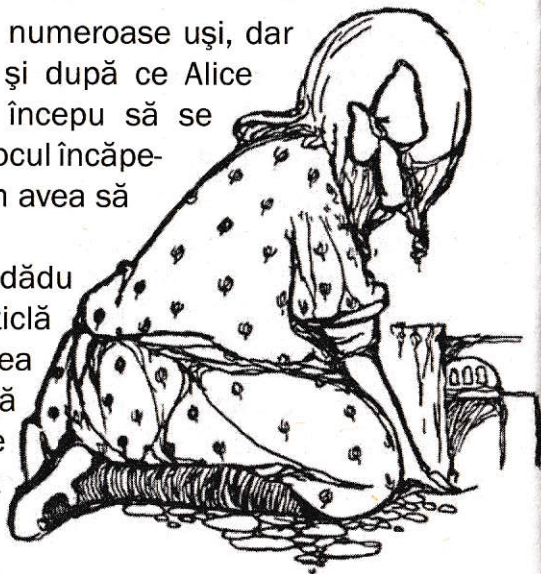
Alice nu se lovise deloc și sări în picioare numaidecât; se uită în sus, dar deasupra capului său era întuneric beznă; în fața ei se întindea alt coridor lung și lepurele Alb se mai vedea încă, fugind în josul coridorului. Nu era nici o clipă de pierdut; Alice o luă după el ca vântul și ajunse tocmai la timp să-l audă spunând, când cotea după un colț:

—Oh, pe urechile și favoriții mei, ce târziu s-a făcut!

Se afla chiar în spatele lui când coti și ea după colț, dar în clipa următoare lepurele nu se mai vedea. Ajunse într-o sală lungă și joasă, care era luminată de un șir de lămpi atârinate de tavan.

În jurul sălii erau numeroase uși, dar erau toate încuiate, și după ce Alice încercă toate ușile, începu să se plimbe tristă prin mijlocul încăperii, întrebându-se cum avea să mai iasă de acolo.

Pe neașteptate dădu peste o masă din sticlă cu trei picioare. Pe ea se afla doar o cheiță subțire de aur, și Alice se gândi numaidecât că precis se potrivea la vreuna din uși,

dar, vai... fie că broaștele erau prea mari, fie că era cheița prea mică, în orice caz, nu a putut deschide nici o ușă. La al doilea ocol dădu de o perdea joasă pe care nu o mai văzuse prima dată, în spatele căreia era o ușiță de vreo două palme înălțime: încercă cheița de aur în broască și, spre marea ei mulțumire, se potrivea! Alice deschise ușa și văzu că dădea într-un mic coridor, ceva mai mare decât o gaură de șoarece. Se lăsă în genunchi și privi spre capătul coridorului, unde se zărea cea mai frumoasă grădină pe care o văzuse vreodată. Cât de mult ar fi dorit să iasă din sala aceea întunecată și să se plimbe printre răzoarele acelea de flori fermecătoare și printre fântânile arteziene răcoritoare, dar nu-și putea vâri nici capul prin ușa aceea. „Și chiar dacă aș izbuti să-mi trec capul – gândi biata Alice – nu mi-ar folosi la mare lucru, fără umeri. Oh, cât aș vrea să mă pot strânge și întinde ca un telescop! Cred că aș putea, numai să știu cum să încep“. Fiindcă, vedeți, în ultimele ceasuri se întâmplaseră atâtea lucruri neobișnuite, încât Alice începuse să-și închipuie că doar foarte puține lucruri erau într-adevăr cu neputință de făcut.

Părea că n-o să-i folosească la nimic dacă o să aștepte lângă ușa cea mică, așa că se întoarse la masă, sperând aproape că ar putea să găsească altă cheie pe ea, sau măcar o carte de reguli după care oamenii se pot strânge și întinde ca telescoapele. De data aceasta găsi pe masă o sticlă („care desigur nu se aflase acolo mai înainte“, își spuse Alice) și în jurul gâtului sticlei era o etichetă pe care scria cu litere frumoase de tipar: „BEA-MĂ!“

Era foarte simplu de spus „Bea-mă“, dar înțeleapta Alice n-avea de gând să facă asta așa de ușor.

—Nu, întâi o să mă uit să văd dacă scrie otravă sau nu, fiindcă, citise câteva istorioare educative despre copii care se arseseră, fuseseră mâncați de animale sălbatice sau

pățiseră alte lucruri neplăcute, toate acestea fiindcă nu-și aminteau regulile simple pe care le învățaseră de la cei mari, ca de pildă: un clește înroșit te arde dacă-l ții prea mult în mână; dacă te tai foarte adânc cu un cuțit, de obicei curge sânge; și nu uitase niciodată că, dacă bei mult dintr-o sticlă pe care scrie „otravă“ e aproape sigur că mai curând sau mai târziu o să ți se întâmple ceva neplăcut.

Oricum, pe sticla aceea nu scria „otravă“, așa că Alice îndrăzni să guste din ea, și plăcându-i foarte mult (avea o aromă de plăcintă cu mere, budincă, ananas, curcan fript și pâine cu unt), o bău toată foarte repede.

—Ce ciudat mă simt! spuse Alice. Probabil că mă strâng ca un telescop.

Și așa se și întâmplă; acum era înaltă doar de vreo palmă, și fața i se luminea la gândul că acum avea tocmai înălțimea potrivită pentru a trece prin ușa cea mică, în grădină. Mai întâi însă așteptă câteva minute, să vadă dacă n-avea să se mai strângă – se simțea cam îngrijorată din cauza asta! – „fiindcă, știi“, își spuse Alice, „s-ar putea până la urmă să mă topesc de tot, ca o lumânare. Mă întreb cum aș fi atunci?“

Și încercă să-și închipuie cum arată flacăra unei

lumânări după ce a fost stinsă, fiindcă nu-și putea aminti să fi văzut vreodată așa ceva.

După câțva timp, dându-și seama că nu se mai întâmpla nimic, se hotărî să iasă în grădină numaidecât; dar, vai, sărmana Alice! Când ajunse la ușă, văzu că uitase cheia de aur, și când se întoarse la masă să o ia, descoperi că nu mai putea să ajungă până la cheiță; putea să o vadă foarte limpede prin sticlă și se strădui cât putu să se cațere pe unul din picioarele mesei, dar erau prea alunecoase și după ce obosi de atâta încercat, sărmana micuță se așeză pe jos și plânse.

„Haide, haide, degeaba plângi așa!“, își spuse Alice, cu destulă asprime. „Te sfătuiesc să încetezi!“ De obicei își dădea sfaturi foarte bune (deși le urma foarte rar) și uneori se mustra singură cu atâta severitate încât îi dădeau lacrimi în ochi; și își aminti că odată încercase să se tragă de urechi fiindcă se înșelase într-o partidă de crochet pe care o jucase cu ea însăși, fiindcă acest curios copil ține foarte mult să pretindă că în ea sunt două ființe. „Dar acum degeaba pretind că sunt două ființe!“ gândi biata Alice. „Acum, abia a mai rămas destul din mine ca să facă o singură ființă ca lumea!“

După câteva clipe ochii îi căzură pe o cutiută care se afla sub masă: o deschise și găsi în ea un cozonac foarte mic, pe care cuvintele „MĂNÂNCĂ-MĂ“ erau scrise frumos, cu stafide. „Ei, să-l mănânc“, spuse Alice, „și dacă mă face să cresc, pot să ajung la cheie; și dacă mă face mai mică, pot să mă strecur pe sub ușă, așa că, oricum, o să ajung în grădină,

